

[Udenrigsministeren.]

myndigheder at sige, at de ikke kan regne med at få hjælp ud over 5 år. Vi har erfaring fra Koreahospitalet, hvor vi også afsluttede en aftale om 5 år, men ikke påbegyndte nogen aftrapning, med det resultat, at vi måtte indgå på en ny 5-årig aftale, som til gengæld er sådan udformet, at det er helt klart for myndighederne i Korea, at når denne 5 års periode er sluttet, er der ikke mere at hente i Danmark eller i de andre nordiske lande — det er jo et fællesnordisk projekt.

Det ærede medlem fru Nina Andersen spurgte mig videre om, hvorledes samarbejdet ville blive udviklet med universitetet i Leopoldville. Dertil kan jeg sige, at Røde Kors forudsætter et ret omfattende samarbejde med universitetet i Leopoldville, men det er jo klart, at det undervisningsniveau, der bliver fastsat på det danske hospital, gør, at det ikke er muligt på det danske hospital at give en almindelig lægeuddannelse; undervisningen vil dreje sig om de kategorier, som er nævnt i lovforslaget, men også på disse områder vil der være behov for et samarbejde med universitetet i Congo, og det indgår da også i de forudgående overvejelser; at man på en lang række områder gensidigt kan støtte hinanden og nyde godt af hinandens virksomhed.

Jeg må sige, at jeg er ikke helt orienteret om, hvorledes man definerer begrebet sygeplejerske, men jeg har dog fået forståelsen af, at en sygeplejerske kan være af hankøn. Om det så vil være muligt at få tilstrækkelig mange congolesiske sygeplejersker af hunkøn til at udfylde undervisningsapparatets rammer, ved jeg ikke, men det ville da endelig ikke være nogen ulykke, om man også uddannede nogle mænd; det forstår jeg at vi er enige om. Men som sagt, nogen nærmere definition af begrebet har jeg ikke ved hånden.

Det ærede medlem spurgte også, hvorledes det stillede sig med det danske personale, der skal sendes derved. Her regner vi med efter Røde Kors' opgørelse, at der i første omgang sendes et personale på 49 fordelt på de forskellige kategorier, altså læger, sygeplejersker, jordemødre o. s. v. Det er tanken, at dette personale skal kunne indskrænkes, efterhånden som man får uddannet congolesisk personale, men jeg

er meget villig til, når vi drøfter sagen i udvalget, at fremskaffe en nøjagtig liste over sammensætningen af det danske personale og oplysning om, hvorledes man tænker sig det indskrænket fremover.

Hvorvidt det vil være hensigtsmæssigt, at man på dette undervisningshospital giver uddannelse i det, det ærede medlem fru Nina Andersen kalder Røde Kors opgaver mere i almindelighed, ved jeg ikke, men det vil vel være en ret nærliggende tanke, at man, hvis det er praktisk muligt, ud over de uddannelsesformer, der her er nævnt, også bidrager til at forøge antallet af folk i Congo, der har en samariteruddannelse. Det er utvivlsomt et område, hvor der er god brug for uddannelse af et yderligere antal.

Endelig spurgte det ærede medlem, om det var hensigten, at de danske i Congo skulle leve isoleret, eller om de skulle i kontakt med befolkningen. Jeg ville tro, at det passer med dansk mentalitet, at man søger kontakt med befolkningen. Jeg tror ikke, det kan være hensigtsmæssigt, at et udsendt dansk personale lever totalt isoleret. Dermed være ikke sagt, at det ikke kan være hensigtsmæssigt, at det bopælsmæssigt måske lever under forhold, som i hvert fald i et vist omfang modsvarer dem, et tilsvarende personale i Danmark måtte have, men jeg ville tro, at det er meget værdifuldt og også uundgåeligt under forhold som på et undervisningshospital, at der dyrkes personlig kontakt imellem kolleger af congolesisk og af dansk nationalitet og mellem instruktører og elever. Jeg kan ikke forestille mig, at der her skulle blive noget stort problem, og det må i hvert fald ud fra den almindelige betragtning vedrørende u-landshjælp være hensigtsmæssigt, at de, der sendes ud, ikke isolerer sig i forhold til befolkningen.

Det ærede medlem frk. Helga Pedersen spurgte, om det ikke var lidt ekstraordinært med et lovforslag af denne art, og om det passer ind i almindelig dansk praksis. Det er naturligvis rigtigt, at vor finanslovgivnings praksis bygger på de 1-årige finansbevillinger, men det er lige så rigtigt, hvad vi alle sammen ved her i tinget, at det er umuligt at gennemføre, at man ikke forpligter sig ud over 1 år. Når regeringen har valgt denne form, er det for på forhånd